

ประมาณเงินเลื้อยเป็นเหตุให้นายจ้าง ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

พรเทพ ทวีกาญจน์

ผู้บริหารสำนักการพิมพ์บุคคล

บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน)

ใการทำงานของลูกจ้างซึ่งต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง คือ ในเรื่องของการกระทำที่เกิดจากการประมาณเงินเลื้อย และเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง ซึ่งจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่นายจ้างจะใช้สิทธิเลิกจ้างโดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย อันเป็นไปตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 119 (3) ประมาณเงินเลื้อยเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง และไม่ต้องจ่ายค่าสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ดังนั้นต้องมาดูคำว่า “ประมาณเงินเลื้อย” นั้น หมายถึงอะไร ในที่นี้คือ การกระทำซึ่งบุคคลพึงคาดหมายได้ว่าอาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้น และหากใช้ความระมัดระวังเพียงเล็กน้อยก็อาจป้องกันมิให้เกิดความเสียหายได้แต่กลับละเลยหรืออภัยยั้งหนึ่ง คือกริยาที่กระทำลง

โดยมิได้ตั้งใจจะให้เกิดผลเช่นนั้น แต่ได้กระทำอย่างใดซึ่งบุคคลคนธรรมดาจะไม่กระทำหรือละเว้นกระทำอย่างใด ซึ่งคนธรรมดาจะกระทำจนเกิดผลเนื่องจากการกระทำนั้น

การประมาณที่จะใช้ได้ตามกฎหมายนั้นคือ ผู้กระทำมีหน้าที่ใช้ความระมัดระวังตามกฎหมาย แต่ผู้กระทำนั้นไม่ใช้ความระมัดระวัง แต่กลับกระทำผิดหน้าที่ทำให้ผู้อื่นต้องเสียหายอันเป็นผลโดยตรงหรือใกล้เคียงกับเหตุโดยที่ผู้กระทำมิได้ตั้งใจจะให้เกิดผลเช่นนั้น เมื่อเกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่นแล้ว ก็จะกลายเป็นเรื่องละเมิดต้องชดใช้ค่าเสียหายต่อผู้ถูกละเมิดตามประมวลแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา 420 บัญญัติว่า “ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่น โดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น” ดังนั้นองค์ประกอบของการกระทำที่เป็นละเมิด คือ ประการแรกต้องกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ประการที่สอง ต้องกระทำโดยผิดกฎหมาย ประการที่สาม ต้องกระทำก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น และประการสุดท้าย ความเสียหายเป็นผลมาจากการกระทำดังกล่าว

ในกรณีการกระทำอันเป็นการประมาณเงินเลื้อยเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง ที่เป็นเหตุให้นายจ้างเลิกจ้างโดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยต้องมาทำความเข้าใจก่อนว่า “อย่างร้ายแรง” นั้น เป็นคำขยาย “ความเสียหาย” ไม่ใช่ขยาย “การกระทำ

ประมาท ดังนั้น นายจ้างจะเลิกจ้างลูกจ้างโดยไม่จ่ายค่าชดเชยตามมาตรานี้จะต้องเป็นความเสียหายระดับร้ายแรง ซึ่งต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป เพื่อทำความเข้าใจในความหมายของคำว่า “อย่างร้ายแรง” ผู้เขียนได้นำคำพิพากษาฎีกาที่ตัดสินในเรื่องความประมาทเลินเล่อของลูกจ้างไว้สองเรื่อง ซึ่งได้ตัดสินเป็นแนวทางในการพิจารณาค่าว่าอย่างร้ายแรง โดยให้พิจารณาจากความเสียหายที่นายจ้างพึงได้รับว่ามีมากน้อยแค่ไหน

คำพิพากษาฎีกาที่ 907/2548 การที่สินค้าคงคลังซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของโจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างขาดหายไปโดยไม่ทราบสาเหตุเป็นจำนวน 52,609.54 กิโลกรัม คิดเป็นมูลค่าจำนวนถึง 6,261,222.15 บาท นับว่าเป็นจำนวนมากแม้จะรับฟังไม่ได้ว่าเกิดจากการกระทำของผู้ใดก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นว่า**โจทก์บกพร่องในหน้าที่การงาน ปล่อยปละละเลยไม่ควบคุมดูแล ขาดความระมัดระวัง** จนเป็นเหตุให้สินค้าของจำเลยซึ่งเป็นนายจ้างขาดหายไปเป็นจำนวนมาก ทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย การกระทำของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นกรณีประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 119(3) แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยถึงว่า โจทก์ได้กระทำความผิดอื่นอีกตามที่จำเลยกล่าวหาโจทก์ในหนังสือเลิกจ้าง ดังที่จำเลยอ้างในอุทธรณ์อีกหรือไม่เมื่อโจทก์กระทำความผิดตามที่วินิจฉัยมาแล้วจำเลยจึงไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ดอกเบี้ยเงินเพิ่มสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ซึ่งถูกเลิกจ้างทั้งมิใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมจำเลยไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในกรณีนี้แก่โจทก์เช่นกัน

คำพิพากษาฎีกาที่ 2132/2545 พนักงานขับรถประจำตำแหน่งผู้บริหาร ขับรถด้วยความประมาทด้วยความเร็วสูงพุ่งชนรถยนต์คันหน้า รถเสียหลักชนเกาะกลางถนน เป็นเหตุให้รถยนต์

ได้รับความเสียหาย 66,400 บาท และทำให้ผู้จัดการทั่วไปได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย นายจ้างต้องเสียค่าเช่าระหว่างซ่อม และเช่ารถยนต์มาใช้แทน แต่รถยนต์ดังกล่าวเป็นของผู้ให้เช่าค่าเสียหายจากการซ่อมรถยนต์ บริษัทประกันภัยเป็นผู้รับผิดชอบ นายจ้างได้รับค่าเสียหายอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก ยังถือไม่ได้ว่าลูกจ้างประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายร้ายแรง

คำพิพากษาฎีกาที่ 3251/2547 โจทก์มีหน้าที่จัดการให้มีการส่งเทปรายการโทรทัศน์ของจำเลยซึ่งเป็นนายจ้างให้แก่สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 9 เพื่อให้สถานีโทรทัศน์ดังกล่าวมีเวลาตรวจสอบ และนำออกอากาศได้ทันเวลา โจทก์หลังล้มเลิกจัดส่งเทปโทรทัศน์รายการ “แพชั่นมิวสิก” ของจำเลยจนได้รับแจ้งจากผู้ช่วยผู้จัดการจำเลย โจทก์จึงรีบติดต่อจัดส่งดังกล่าวไปให้ไทยทีวีสีช่อง 9 ก่อนกำหนดเวลาออกอากาศประมาณครึ่งชั่วโมง และเทปดังกล่าวถูกนำออกอากาศตามกำหนดเวลา เป็นเหตุให้จำเลยถูกสถานีโทรทัศน์ดังกล่าวตำหนิ และภาคทัณฑ์ด้วยวาจา การตำหนิและภาคทัณฑ์ด้วยวาจาดังกล่าว เป็นเพียงการเตือนเพื่อป้องปรายไม่ให้เกิดเหตุทำนองนี้อีก และการกระทำโดยประมาทเลินเล่อของโจทก์เพียงแต่ทำให้การออกอากาศรายการ “แพชั่นมิวสิก” อุกฤษฏ์บ้างเท่านั้น ทั้งปรากฏว่า หลังเกิดเหตุสถานีโทรทัศน์ดังกล่าวก็ยังคงให้รายการ “แพชั่นมิวสิก” ของจำเลยออกอากาศได้ตามผังรายการตลอดมา ความเสียหายที่จำเลยได้รับจากความประมาทเลินเล่อของโจทก์ แม้จะมีอยู่บ้างในแง่ของผู้ประกอบธุรกิจแต่ก็ไม่ถึงกับเป็นความเสียหายอย่างร้ายแรง

บทสรุปสังท้าย การประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง อันเป็นเหตุเลิกจ้างที่นายจ้างไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา 119 (3) ซึ่งหมายถึงลูกจ้างได้ปฏิบัติหน้าที่โดยปราศจากความระมัดระวังตามวิสัยปกติชนหรือตามวิสัยของลูกจ้างซึ่งมีหน้าที่ต้องทำงานในตำแหน่งหน้าที่นั้นหรือตามวิสัยของผู้ประกอบวิชาชีพนั้น หรือลูกจ้างไม่ได้ทำงานตามหน้าที่หรือได้เลินเล่อในการทำงานจนกระทั่งเกิดความเสียหายแก่นายจ้างเป็นจำนวนมาก หากนายจ้างได้รับค่าเสียหายอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก ยังถือไม่ได้ว่าลูกจ้างประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายร้ายแรง

TPA news

